

Ο ΧΥΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΕΛΙΚΑ

(ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

57

τὸ μικρὸ Βενετσιάνικο λιμάνι σηκώθηκε μεγάλη τρικυμία. Χωρὶς νὰ φυσᾷ ἀγέρας, χωρὶς νὰ σαλεύῃ ἡ θάλασσα, τρίζουν οἱ ἄρμοι τῶν καϊκιῶν καὶ τὰ ξάρτια τους στενάζουν. Τὰ μαντάρια ἀναδεύονται στὶς ρίζες τῶν καταρτιῶν σὰ φίδια κουλουριασμένα. Τὰ τρισαρόλια σαλεύουν μέσ' στὰ μαζεμένα πανιά σὰ σκουλήκια. Θανάτου ἀνατριχίλα περονιαίξει τὰ καϊκια ἀπ' τὴν καρίνα ὡς τὸν ἁγιουτάντε. Ἀκόμα κ' οἱ Γοργόνες, πού εἶνε ζωγραφισμένες στὶς μάσκες μπροστά, ζωντανεύουν, θαρρεῖς, ἀπὸ κάποιο κακὸ προμάντεμα κ' ἔτοιμες εἶνε νὰ λυώσουν τίς λαδομπογιές, νὰ σπάσουν τὰ βέντα καὶ νὰ πηδήσουν στὴ θάλασσα γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸν κακὸ τὸ θάνατο.—Τὸ θάνατο τὸν κακὸ, πού δὲν εἶνε ὁ ὕγρὸς κ' ὁ αἰώνιος, ὁ γνώριμος κ' ἀγαπημένος ἀκόμα, Θάνατος τοῦ πνιμοῦ, τῆς μοίρας τῶν Θαλασσιῶν, καταδίκη νόμιμη, παρὰ κάποιος ἄλλος καινούργιος κ' ἄγνωστος θάνατος, ἀδόκητος θάνατος, θάνατος χωρὶς ὁμορφιὰ καὶ χωρὶς μεγαλεῖο, ταπεινὸς κ' ἄδοξος θάνατος, ἀργὸς καὶ μαραζιάρης—πού ξαπολύεται ἀπὸ καταξάστερον οὐρανὸ στὸ πειὸ γαληνεμένο λιμάνι καὶ χωρὶς κεραινοῦς, χωρὶς ἀφρούς, χωρὶς κύματα βουλιάζει τὰ καϊκια ὀλοσούμπιτα καὶ πνίγει τίς φαμελιές τίς φτωχῆς τῶν θαλασσοδαρμένων καϊξήδων...

Ἀπὸ τέτοιου ἀδοκίμαστου θανάτου, θολὸ κ' ἀξειδιάλυτο προμάντεμα, πού σὰν ἀνατριχίλα τὰ περονιαίξει, τριζοβολουῖν κατάβαθα τὰ σκαριὰ τῶν καϊκιῶν καὶ κατάκορφα οἱ σοραπινοὶ τους τρεμοσαλεύουν.

Ἐνα βαποράκι σταχτι κι' ἄσπρο, πεταχτό, τσαχπίνικο, λουσόξο, κομπὸ κι' ἄλαφροσάλευτο, πλάσμα ὅλως διόλου τωρινὸ καὶ μελλούμενο, χωρὶς καμμιά γνωριμιὰ μὲ τὰ παλιὰ στοιχειὰ τῆς θαλάσσης, Γοργόνες καὶ Νεραΐδες κι' ἄλλους θαλασσοθεούς, ἓνα βαποράκι, ποὺ δὲ μοιάζει καθαρὰ - καθαρὰ μόνο σὰν πλεούμενο καὶ σὰν τίποτ' ἄλλο παρὰ στέκεται καὶ σοῦ θυμάει κουκλόσπιτο, τρέχει καὶ σοῦ θυμάει καρότσα, ἓνα τέτοιο βαποράκι ἔφτασε προστὰ στὰ μουράγια τοῦ θαλασσινοῦ κάστρου καὶ σηκώνοντας περήφανα τὴ σπαθωτὴ τὴν πλώρη του, ποὺ παρομοιάζει σὰ μύτη θαλασσοπουλιοῦ, χτύπησε καταμεσῆς τὴ μπούκα τοῦ λιμανιοῦ, ἔσπασε κάποιες ἀραχνόπλεχτες ἀλυσίδες, ποὺ ἦταν ἀπὸ αἰῶνες δεμένες τάχα ἐκεῖ (ἔτσι λένε) ἀπ' τὸν ἓναν κοῦκο τῆς μπούκας ὡς τὸν ἄλλον — καὶ μπῆκε!

Πρῶτὴ φορὰ, ποὺ δέρνει ἔλικας βαποριοῦ τ' ἀσάλευτα νερὰ τοῦ βενετσιάνικου μώλου! Μικρὰ καταστρόγγυλα κυματάκια, ἀνθισμένα λερούς ἀφρούς, σκόρπισαν γύρω - γύρω. Τὰ καΐκια ἀναπηδήσανε, θαρρεῖς, ἀθέλητά τους καὶ μὲ κάποιαν ἀγανάκτηση, σὰν τάχα γιὰ νὰ μὴ τοὺς λερώσῃ τίς ζωγραφιστὲς μάσκες τὸ ψεύτικο, τὸ λερὸ κῦμα τοῦ ἔλικα... Μὰ τὰ κυματάκια προσπέρασαν καὶ πῆγαν πέρα κ' ἔσβυσαν μ' ἓνα παράξενο γλουγλάκισμα στὶς χίλιες - μύριες τρυπίτσες τοῦ μώλου, ποὺ θάλεγες πὼς τ' ἀπόδιωχναν περιφρονητικά: γιατί ἔτσι ἔκαναν νὰ πισογυρίσουν τὰ κυματάκια κ' ἔτσι σβοῦσαν ἄδοξα ἐκεῖ δά, μπροστὰ, μόλις ἀναταράζοντας τὰ φύκια καὶ μόλις τρομάζοντας τὰ καθούρια μὲ τὸ παράξενο γλουγλάκισμά τους στὶς χίλιες - μύριες τρυπίτσες τοῦ μώλου. Τότε κι' ὁ σκοτεινὸς βυθὸς τοῦ λιμανιοῦ ξύπνησε ἀπ' τὸν προαιωνιὸ του λήθαργο καί, θολώνοντας ὅλα τὰ νερὰ μὲ πηχτὴ μούτελη, παραπονέθηκε μουλουχτὰ γιατί τοῦ τάραξαν ἔτσι τὴν ἡσυχία.

Ὁ καπετάνιος, ψηλὸς, ξεραγκιανός, μαῦρος, ἦτανε ὀλόρθος ἀπάνω στὴ γέφυρα κ' ἦτανε συγκινημένος πειὸ πολὺ ἀπ' τίς γιρλάντες μὲ τὰ πολύχρωμα σινιάλα, ποὺ κρεμόντουσαν ἀπὸ κατάρτι σὲ κατάρτι κι' ὡς τὸ μπαστοῦνι τῆς πλώρης κι' ὡς τὸ κοντάρι τῆς πρύμης καὶ ποὺ τρεμοσάλευαν

χαρούμενα, αἰσιόδοξα, πανηγυρικά. Ἔτσι τρεμοσάλευε κι' ὁ καπετάνιος, κρατώντας μιὰ στρογγυλὴ ξύλινη ρόδα, κ' ἔσκυβε κάθε τόσο και κάτι μουρμούριζε στὸ χάλκινο αὐτάκι ἐνὸς μαγικοῦ σωλῆνα. Καὶ σὰν ὁ ἔλικας νὰ ἦταν πρῶμα ζωντανὸ και σὰ νὰ μουρμούριζε μέσ' στὸ αὐτί του ὁ καπετάνιος, τὸν ἄκουγε ὁ ἔλικας τὸν καπετάνιο και πότε σταματοῦσε, πότε ξανάρχιζε, μπροστά, πίσω, ἀργά, δυνατώτερα. Λένε πὼς τότε σήκωσε ὁ καπετάνιος τὸ χέρι και τράβηξε κάποιον σύρμα κι' ἀμέσως βγήκε ἀπ' τὸ μικρὸ τὸ φουγαράκι. ἄσπρος καπνὸς κι' ἀμέσως ἀκούστηκε μιὰ χαρούμενη σκουξιά:

— Τά! τά! τά!

Τὰ κάστρα γύρω τρόμαξαν κι' ἀπ' ὄλες τῆς μεριῆς βγήκαν φωνὲς τρόμου:

— Ἄαα! Ἄαα! Ἄαα!..

Οἱ ἀλαφροῖσκιωτοι λένε, πὼς εἶδαν τάχα τὴν ὥρα ἐκείνη ν' ἀνοίγουν τὰ πέτρινα στήθια τῶν θαλασσινῶν κάστρον και νὰ χυμοῦν ἀπὸ μέσα τους και νὰ πέφτουν στὴ θάλασσα Νεραΐδες και Γοργόνες, Τρικυμόδρακοι και Μπουνασοπαποῦδες, παλαιϊκὰ κι' ἀθάνατα στοιχεῖα τοῦ λιμανιοῦ ἀπὸ τότε, πού τὸ πρωτανοῖξανε τοῦ Ἡρακλέα τὰ δισέγωνα, κι' ἀπὸ τότε, πού τὸ καλοχτίσανε τῆς Βενετίας οἱ Δόγηδες, κι' ἀπὸ τότε, πού τῆς Μπαρπαριᾶς οἱ κουρσάροι τὸ σιδερόφραξαν, ὡς τώρα - τώρα, πού τ' ἀγιάσανε πάλι οἱ ταπεινοὶ ψαράδες κ' οἱ περαματατζήδες οἱ φτωχοί...

Και πὼς εἶδαν τάχα, οἱ ἀλαφροῖσκιωτοι λένε, νὰ βγαίνουν θεώρατα φαντάσματα μέσ' ἀπ' τὸ στεφάνι τοῦ λιμανιοῦ κι' ἀπ' τῆς ἀπόξω θάλασσας τὸ γῦρο, νὰ κόβουν τις ἄγκυρες, νὰ βγαίνουν και νὰ ξανοίγωνται βιαστικὰ στὸ πέλαγο και μεσοκαναλὴς νὰ χάνωνται, σὰν ἀπὸ ρούφουλα τρομερό, νὰ χάνωνται, λογιῆς - λογιῆς στόλοι: Δωρικὰ μονόξυλα κι' Ἀθηναϊκὲς πεντηκόντοροι, τριήρεις Ρωμαϊκὲς και Βυζαντινὰ χελάντια, Βενετσάνικες γαλέρες και γαλιῶτες τούρκικες, ντρακκάρια Νορμαντέζικα κι' Ἀλτζερίνικες φοῦστες, καραβέλλες Σπανιόλικες και Μαλτέζικες γολέττες, Σπετσιώτικες φρεγάτες και κορβέτες Ψαρριανές, Γαλαξειδιώτικα μπρίκια και μπάγκα Ὑδραϊκά — κοπάδια πολὺμορφα κι'

ἀμέτρητα λογῆς - λογῆς στόλων, πὺ σὰ νὰ βρυκολάκισαν τάχα τῶρα κι' ὅμοια φαντάσματα, ἴδια ἀγερικά, πετάχτηκαν ὅλα μαζί ἀπ' τὸ στεφάνι τοῦ λιμανιοῦ κι' ἀπ' τῆς ἀπόξω θάλασσας τὸ γῦρο καὶ φεύγουν καὶ ξανοίγονται καὶ χάνονται μεσοκαναλιῆς μ' ἓνα μονάχα θεώρατο πανί, στοιχειωμένο πανί, γάμπια καὶ παπαφίγκος καὶ τριγγέτο καὶ μπαροκέττο, καὶ μαΐστρα καὶ φλόκος, ὅλα μαζί ἓνα πανί καμωμένα, θεώρατο πανί, στοιχειωμένο πανί, σηκωμένο ψηλά, ἀνοιγμένο διάπλατα ἀπάνω ἀπ' ὅλα, πέρ' ἀπ' ὅλα τὰ κοπάδια τὰ πολύμορφα καὶ τ' ἀμέτρητα τῶν λογῆς - λογῆς στόλων!...

Κι' ὅταν τ' ἀνεμοφτέρουγα πλεύμενα χάθησαν ὅλα μαζί, σὰν ἀπὸ ρούφουλα κακό, μεσοκαναλιῆς τοῦ πελάγου, τότε, πὺς εἶδαν τάχα λένε οἱ ἀλαφροῖσκιωτοι τὸ θεώρατο πανί, τὸ στοιχειωμένο τὸ πανί τὸ ἓνα, σύγνεφο νὰ γίνεται στρογγυλὸ κι' ἀνάερο νὰ φεύγη γιὰ τὸν οὐρανόκοσμο, ἴσκιω ἱερὸ ἀπλώνοντας πλατὺν ἀπάνω στὰ θλιμμένα κύματα. — Κι' ὅπως τοῦ πελάγου ὁ πυθμένος ὁ ἀπάρθενος τὰ στοιχειωμένα τὰ καράβια καρτεροῦσε ἀπάνω του (οἱ ἀλαφροῖσκιωτοι λένε πὺς εἶδαν τάχα) ἓνα κουπι ὀλομόναχο νὰ κατεβαίνει ἀθόρυβα μέσ' στὰ νερὰ καὶ μέσ' στὰ κοραλλό-δεντρα νὰ θάβεται...

Μὰ ὁ καπετάνιος τοῦ βαποριοῦ, ὅπως διόλου ἀδιάφορος σ' ὅλο αὐτὸ τὸ κακό, πὺ σὲ μιὰ στιγμή μέσα ἀναστάτωσε τριάντα αἰῶνες — ἄχ! δὲν ἦταν καθόλου ἀλαφροῖσκιωτος ὁ καπετάνιος... — ψυχρὸς κι' ἀποφασισμένος τραβήξε τῶρα τὸ δεύτερο σύρμα καὶ βγήκε πάλι ἄλλο λευκὸ συγνεφάκι κι' ἀκούστηκε ἀμέσως ἓνα δαιμονισμένο οὐρλιατό, σὰ ρέκος τσακαλιῶ :

— Τοῦ! Τοῦ! Τοῦ!..

— Οὐ!.. Οὐ!.. Οὐ!.. ἀπάντησε ἀποδοκιμαστικὰ ὁ μῶλος ὀλάκερος, καὶ κάποιος εἶπε, πὺς φώναξαν ἔτσι, σὰ βρυσία καὶ σὰ γιούχα, μέσ' ἀπὸ τὰ σκουριασμένα ὄκια τῆς πλώρης, τὰ καίκια γιὰ νὰ προσβάλουν καὶ νὰ ντροπιάσουν τὸ μοχτηρὸ καὶ ξεσίπωτο πλεύμενο, πὺς ἀναστάτωσε τὰ σωθικά τοῦ λιμανιοῦ κ' ἔδιωξε τὰ στοιχειὰ τοῦ μώλου...

*
* *

Τὸ βαποράκι, ἀδιάφορο σ' ὅλες τῆς ἔχτρες, ἔμασε τὰ σινιάλα του, ἔσβυσε τὶς φωτιές του καὶ κοιμήθηκε ξέγνοιαστο, γιατί εἶχε τὸ πρωὶ δουλειά. Τότε, κι' ἀφοῦ νύχτωσε καλά, συνῆρθαν τὰ καΐκια ἕνα - ἕνα ἀπ' τὴ δειλινὴ τους τὴ σύγκλιση, σκέφτηκαν ψυχραιμότερα. Κάτω ἀπ' τ' ἀστέρια, κουβέντιασαν καθένα μὲ τὴ φαμελιά του, πῆραν τὴν ἀπόφραση κ' ἔπειτα κάτι μουρμούρισαν μεταξύ τους ἀπὸ κουπαστὴ σὲ κουπαστὴ κι' ἀπὸ ξάρτι σὲ ξάρτι. Τέντωσαν δυνατὰ τὰ παλαμάρια τους καὶ τραβῶντας τοὺς κρίκους ποὺ ἦταν μπηγμένοι στὰ τεῖχια, ξύπνησαν ἄξαφνα τὰ γέρικα κάστρα. Οἱ κοῦκοι τῆς μπούκας, τὰ μεντένια τῆς τάπιας ὁ περίτοιχος τοῦ μώλου, τὰ φαφουτιασμένα μουράγια, κατέβηκαν ὅλα στὸ βυθὸ τοῦ λιμανιοῦ μαζί μὲ τὰ κατάρτια, τὰ ξάρτια, τὶς ἀντένες, τὰ μπούρλια, τὰ βέντα -- τῆς ἀρματωσιῆς ὅλες τῶν καΐκιῶν. Τὸ φρεγγαράκι πρόβαλε μελαγχολικὸ καὶ ζωγράφισε συμπαθητικὰ ὄλην αὐτὴ τὴ νυχτερινὴ συνωμοσία σὰν ἀπάνω σὲ γυαλιστερὸ καθρέφτη.

— Τί θὰ κάμουμε τώρα; ρώτησε πρῶτος ὁ Δεξις Κοῦκος τῆς μπούκας.

Τὰ ξάρτια ἀναδεύτηκαν σὰ φεΐδια μέσα στὰ φωτισμένα νερά.

— “Ήσυχα! πρόσταξε ὁ Περίτοιχος τοῦ μώλου σαλεύοντας κι' αὐτὸς κάτω καὶ κάτω χωρὶς νὰ τὸ θέλη.

— Τί νὰ κάμουμε!... ἀπάντησε ἀπελπισμένος ὁ γέρο-βυθός, ποὺ ξαστέρωσε πάλι, κατασταλάζοντας τὴ θυμωμένη του μούτελη. Τί νὰ κάμουμε!..” Ἐπρεπε σεῖς, εἶπε αὐστηρά, στοὺς δύο Κρούκους τῆς μπούκας, νὰ μὴν τὸ ἀφήσετε νὰ μπῆ μέσα! Γιατί σὰς ἔχουμε αὐτοῦ ἀπάνου, πενήντα μέτρα μπόι, γιὰ τὰ μαῦρα μάτια;..

— Καὶ πῶς νὰ τὸ ἐμποδίζαμε, δὲ μᾶς λές; εἶπε ὁ Δεξις Κοῦκος πειραγμένος. Χίλιες φορὲς φωνάζαμε πῶς μᾶς ἔκλειψαν τῆς παλιῆς χοντρῆς ἀλυσίδες καὶ δὲν ἔχει πειὰ τὸ λιμάνι ἀσφάλεια. Κανεῖς δὲ μᾶς ἄκουσε. Δὲν ἔχουμε κ' ἐμεῖς

σκοπὸ νὰ τεντωνώμαστε τάχα πενήντα μέτρα ψηλὰ σὰν ψευτοπαλληκαράδες!..

— Κ' ἐγώ, κ' ἐγώ φώναξα, πὼς τὰ κανόνια μου σκούριασαν καὶ δὲν εἶνε γιὰ φωτιά! εἶπε μιὰ κοντόχοντρη Τάπια, πὺν δὲν εἶχε οὔτε σκουριασμένα κανόνια κ' ἄς ἔλεγε.

— Ἐγὼ πρόσταξα κ' ἔβαλαν ἄλλες ἀλυσίδες! εἶπε ἡ ψυχὴ τοῦ λιμανιοῦ.

— Τέτοιες ἀλυσίδες!.. Νάτες!.. Ἴδιες ἀράχνες εἶνε, οὔτε φαίνονται!.. Κοροϊδεύετε; ρώτησα τότε τοὺς μαστόρους. Ποιὸς Βασιλιᾶς, ποιὸς Δόγης, ποιὸς Σουλτάνος σᾶς ἔστειλε νὰ μᾶς ἀρματώσετε μὲ τέτοιες ἀραχνοκλωστές; — Ἡ Ἱστορία!.. μοῦ ἀπάντησαν βαρετὰ οἱ μαστόροι καὶ ξακολούθησαν τῇ δουλειᾷ τους. Τὴν ξέρετε σεις αὐτὴ τὴν κυρά; Ποιὸς μᾶς πούλησε σὲ δαύτη;..

— Τί νταραβέρια ἔχουμε μεῖς μὲ τὴν ἱστορία; εἶπε, χωρὶς νᾶχη τῇ θέσῃ του, κάποιον τρατοκαίικο, πὺν δὲ σκάμπαζε τίποτ' ἄλλο πέρ' ἀπ' τὸ μεροκάματο.

— Μὲ τέτοιες ἀράχνες, πὺν λέτε, μᾶς ἀσφάλισαν, ἐπαγάλαβε δημοκοπῶντας ὁ Δεξις Κοῦκος. Ὁ πολὺς ὁ κόσμος οὔτε τίς βλέπει καθόλου. Ἄργα καὶ πὺν ἀκούω κανέναν νὰ λέη: «Τί ὠραϊές!». Κανέναν δὲν ἄκουσα ποτὲ νὰ εἰπῆ: «Τί δυνατές!..»

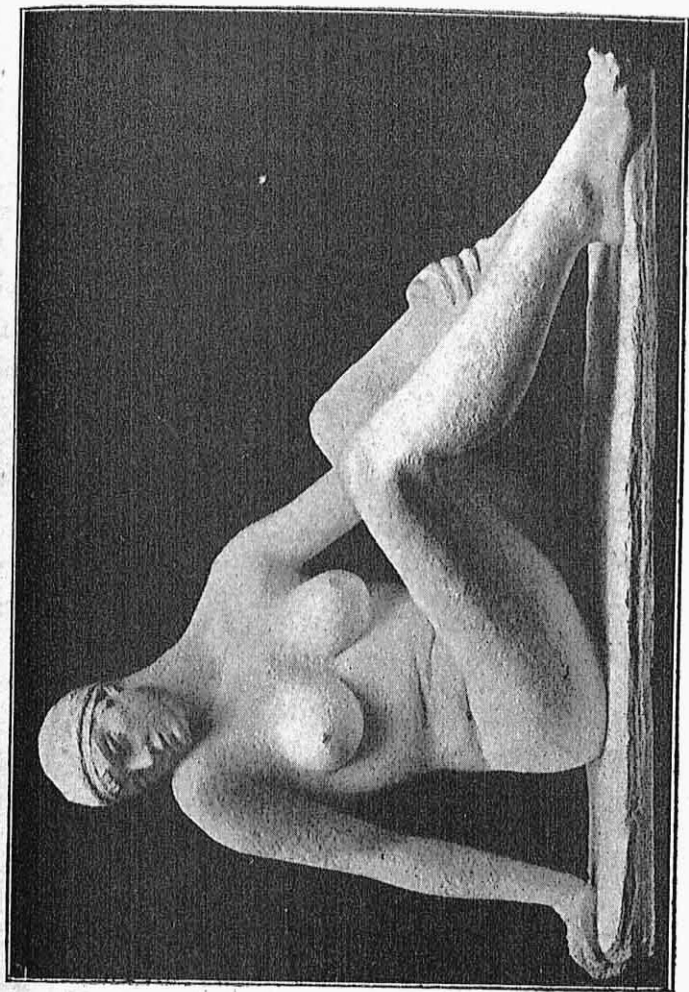
— Ὅπως καὶ νᾶνε, τὸ λάθος εἶνε δικό σας· ξανάειπε ὁ γέρο-βυθὸς ἀπὸ σεβασμὸ στὸν παλιὸν ἀκατάλυτο νόμο, πὺν γράφει πὼς κάθε συμφορὰ φέρνει τὴ γκρίνια.

— Δὲν τὸ παραδέχομαι ποτέ! φώναξε ἀπὸ κεῖ, πὺν εἶνε ἐτοιμόροπος χρόνια τώρα, τόσο ἐτοιμόροπος, πὺν δὲ μπορεῖ νὰ σᾶς μιλήσῃ ἀπόψε!

Καὶ μ' ἓνα ὠργισμένο κυμάτισμα τῆς ζωγραφιᾶς του μέσα στὰ σεληνοφώτιστα νερὰ ἔδειξε τὸν Ἀριστερὸ Κοῦκο χωρισμένον στὰ δύο.

— Τότε ποιὸς φταίει καὶ μᾶς ἔφυγαν ὅλα τὰ καλά μας τὰ στοιχειά; ρώτησε ὁ Περίτοιχος τοῦ μῶλου, χειρονομῶντας ἀπελπισμένα στὴν ἐπιφάνεια τῶν νερῶν.

— Ἐγὼ ἀπὸ δῶ ποῦμαι, εἶπε ἡ ψηλὴ θαλασσινὴ Τάπια,

М. ТОМИТОУ

ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΑΥΣΗ

κυτάζοντας βαθειὰ πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ πέλαγο καὶ ψηλὰ πρὸς τὸν ξάστερον οὐρανό, βλέπω καθαρὰ πῶς κάτι ἄλλο φταίει, κάτι ἄλλο ἔξω ἀπὸ μᾶς, κάτι πειὸ βαθύτερο ἀπὸ σέ, βυθὲ, πειὸ πλατύτερο ἀπὸ σέ, Περίτοιχε, πειὸ ψηλὸ ἀπὸ σᾶς, Κούκοι!..

— Καὶ τ' εἶν' αὐτό; ρώτησαν ὅλα μ' ἕναν τρόμο μυστικό, πὺν τέτοιον δὲ μποροῦν νὰ νοιώσουν τὰ κόκκαλα τῶν ἀνθρώπων.

— Δὲ μπορῶ νὰ σᾶς παραστήσω, εἶπε ἡ Τάπια, μὰ παραξενεύομαι, πῶς δὲν τὸ νοιώθετε καὶ σεῖς. Νά το! — περνάει καὶ μᾶς ἀνατριχιάζει.

— Ἐσὺ πάντα νειρεύεσαι καὶ παραμιλᾷς! εἶπε ὁ Περίτοιχος.

— Ἀλήθεια, συντρόφισσα, ὅλο ἀεροβατεῖς. Ποτὲ δὲ μᾶς χρησίμευες σὲ τίποτα, ποτὲ δὲν ἦσουν πραχτικιά!.. εἶπε ὁ Δεξις Κούκος.

— Σωπαίνω! εἶπε χωρὶς νὰ πειραχτῆ ἡ ὄμορφη Τάπια κι' ἀποτραβήχτηκε στὴν ὄνειροφαντασιά της.

Ξαφνικά, σ' ἕνα παλμικὸ ἀντιφῆγγισμα τῶν νερῶν, σὰν ἀπὸ μαγικὸ παιχνίδι τοῦ φεγγαριοῦ, παρουσιάστηκε μεγαλόπρεπο κ' ἐπιβλητικὸ ὅλο τὸ Κάστρο μὲ τὴ βασιλικιά του τὴν κορώνα:

— Μὴν ἀνακατεύετε τὰ ζητήματα! Τοῦτο πρέπει νὰ ξετάζετε! Μᾶς χρειάζονται τίποτα; Φοβοῦμαι πῶς δὲ θὰ μᾶς χρειασθοῦν πειὰ ποτέ! Καὶ δὲν εἴμαστε τόσο δυνατοί, πὺν νὰ μᾶς σεβασθοῦν καὶ χωρὶς νὰ μᾶς χρειάζονται...

— Αὐτὸ ἔχει ἔννοια! εἶπαν ὅλα τὰ μεντένια μαζί.

— Καὶ δὲ θὰ μᾶς τῶλεγαν; ἀντίκοψε μὲ κουράγιο ὁ Δεξις Κούκος, πὺν ἄρχισε νὰ μπαίνει στὸ νόημα.

— Ἀπὸ ντροπὴ κι' ἀπὸ σεβασμὸ κι' ἀπὸ ρωμαντικὴ ἀδυναμία ἀφήνουν, φαίνεται, τὸ χρόνο νὰ μᾶς τὸ σιγολὴ μὲ τὴ βραδυγλωσσιὰ τῶν αἰώνων...

Τὸ Κάστρο ξανάφυγε ψηλὰ πρὸς τ' ἀστέρια κ' ἔπεσαν ὅλα σὲ βαθειὰ συλλογὴ μέσ' στὸ λιμάνι. Ἡ Τάπια θέλησε νὰ πῆ κάποιον πικρὸ λόγο, μὰ τὴν πρόλαβε μιὰ κουκοιβιάγια, πὺν ἔσκουξε τρεῖς φορές. Ἀλαφρὸς κατεβατὸς φύσηξε τότε

ἀπ' τὸ Κάστρο. Τὸ λιμάνι ἀνατρίχιασε, ὁ καθρέφτης ἔγινε χίλια κομμάτια κ' οἱ συνωμότες χάθηκαν ὅλοι ἀπ' τὰ νερά.

— Ἐμεῖς τί θ' ἀπογίνουμε τώρα; ρώτησε φοβισμένα τὸ πειὸ δειλὸ καΐκι.

— Θ' ἀπλώσω τὸ πανὶ νὰ φύγω! εἶπε μιὰ πράσινη, πεταχτὴ πάσσαρα.

— Ὅλα μαζί νὰ φύγουμε!.. φώναξε μιὰ ἐπιπόλαιη γαῖτα, πὸν μύριζε ψαρίλας.

— Μὴ λέτε ἀνοησίες! εἶπε βαρειά κ' ἐπιβλητικὰ τὸ μαῦρο κανό.

— Τότε λοιπόν; ξαναρώτησε τὸ δειλὸ καΐκι κατακίτρινο ἀπ' τὸ φόβο του.

— Γιὰ νὰ σᾶς πῶ. Τί κάνετ' ἔτσι; μάλλωσε αὐστηρὰ μιὰ ξεβαμμένη ἀνεμότρατα. Πρώτη φορὰ εἶδατε βαπόρι; Κάθε μέρα δὲν περνοῦν;

— Περνοῦν μὰ δὲ μπαίνουν μέσα στὸ λιμάνι... εἶπαν τὰ καΐκια.

— Νὰ δεθοῦν σὰν κ' ἐμᾶς! συμπλήρωσε ἡ πάσσαρα.

— Νὰ ρίξουν τὴν ἄγκυρα ἀνάμεσα στὶς δικές μας!.. εἶπε μιὰ ματαιόδοξη βάρκα, πὸν δὲν εἶχε ἄγκυρα.

— Νὰ κάνουν τὰ δικά μας τὰ ταξίδια... εἶπε τὸ πειὸ σεμνὸ καΐκι.

— Καὶ τίς δουλειές τίς δικές μας! πρόσθεσε μιὰ γαλάζια γαῖτα.

— Δὲ σᾶς καταλαβαίνω, μὰ τὸ βοριά, δὲ σᾶς καταλαβαίνω! εἶπε ἡ ξεβαμμένη ἀνεμότρατα.

— Δὲ μᾶς καταλαβαίνεις, τῆς ἀπάντησε τὸ σοβαρὸ μαῦρο καΐκι, γιατί, βέβαια, τὸ βαπόρι δὲ θὰ πάη νὰ ψαρέψη νὰ σοῦ κόψη ἐσένα τὸ ψωμί... ρώτα μας ὅμως νὰ μάθης ἂν θ' ἀφήση ἐπιβάτη καὶ φορτίο γιὰ μᾶς...

Ἔτσι τὰ καΐκια κούνησαν ἀπελπιστικὰ τὴν πλώρη κ' οἱ ἀρμόιοι τοὺς ἔτριξαν μὲ θυμὸ.

— Ἄχ! ἀναστέναξε, χωρὶς ἀνάκαρα, τὸ πειὸ γέρικο καΐκι, πὸν ὁ καπετάνιος του εἶχε δέκα νομάτους φαμελιά.

— Σωπάτε κ' ἔχει ὁ Θεὸς γιὰ ὅλους! εἶπε συμπονετικὰ ἡ κούφια ἡ ἀνεμότρατα.

— Ἐγὼ μιὰ φορὰ δὲ μπορῶ νὰ κάμω ἐδῶ μέσα μ' αὐτὸν τὸν δαίμονα! Θὰ πάω νὰ πουληθῶ ἄλλοῦ! ξεφώνισε μιὰ κόκκινη πάσσαρα νευρική σὰν τὸν καρaboκύρη της.

— Οὐτ' ἐγὼ! φώναξαν ὅλα μαζὶ πέντε - ἔξι ἄλλα καίκια.

— Μὰ ἐγὼ δὲ θὰ πάω νὰ πουληθῶ! εἶπε μιὰ μικρὴ, ὑστερικὰ βάρκα, σαλεύοντας ἀπειλητικὰ τὸ κουπί της. Θὰ τοῦ κάμω ὅσα κακὸ μπορέσω κι' ἄς βουλιάξω!.. Ἐπρεπε νάμουν μεγάλη σὰν ἐσᾶς!

Τὰ καίκια γύρισαν ὅλα καὶ κύτταξαν μὲ τὸ ἓνα ὄχι τὴν ἀντρειωμένη βάρκα. Ντράπηκαν νὰ τὸ μολογήσουν, μὰ πῆγαν ὅλα μὲ τὴ γνώμη της. Καὶ κρυφά, κάτω ἀπ' τὰ νερά, μέσ' στοῦ γέρο - βυθοῦ τὴ μούτελη, ἀνακάτεψαν ὅλα τὶς ἄγκυρες τοὺς γύρω ἀπ' τὴν ἄγκυρα τοῦ βαποριοῦ. Ὅταν τὴν περίσφιξαν καλά, εἶπαν χαρούμενα συναμεταξύ τους:

— Σσσοὺτ!.. Σὰ μπορέση ἄς ξεκινήση νὰ φύγη!..

* *

Τὸ πρῶτ' ἓνα μαῦρο συγνεράκι σκέπασε τὸ λιμάνι. Τὰ κατάρτια τῶν καίκιων κέντισαν τὸν οὐρανὸ καὶ τοῦ εἶπαν μὲ ἀηδία:

— Τ' εἶν' αὐτά; τ' εἶν' αὐτά; Δές, δές μουτζοῦρες καὶ κακό!

Μὰ ὁ οὐρανός, χωρὶς νὰ τοὺς ἀπαντήση, ἔλυωσε τὸν καπνὸ τοῦ βαποριοῦ μέσ' στὸν ἀέρα. Ἐπειτα τὸ βαπόρι σφύριξε γιὰ νὰ φύγη:

— Τού! τού! τού!

᾽Ω κοροϊδία, πού τοῦ πάτησαν τὰ καίκια!

— Μού! Μού! Μού! ἀντιλάησαν. Καί, κάνοντας τάχα τὸν ἀδιάφορο, εἶχαν ὅλα τὰ μάτια τοὺς τέσσερα νὰ ἰδοῦν τί θὰ πῆ τὸ βαπόρι ὅταν...

— Στόπ!

Ἡ ἀλυσίδα τεζαρίστηκε ἴσα νὰ κοπῆ μὰ ἡ ἄγκυρα δὲν ξέμπλεκε. Σφύριξε ὁ καπετάνιος:

— Τά! Τά! Τά!

— Χά! Χά! Χά! τοῦ ἀπάντησαν τὰ καίκια κι' ὁ μῶλος σκασμένοι στὰ γέλια.

Τὸ βίντσι, σὰ νὰ δούλευε μὲ τὰ νεῦρα τοῦ καπετάνιου, ἄρχισε νὰ γινατώνη καὶ νὰ γκρινιαῖη τραβῶντας τὴν ἄγκυρα. Μιά χλαλοή ἔγινε τότε στὸ λιμάνι. Πλοῖα καὶ πλοίαρχοι, θάλασσα καὶ ναῦτες ἀναστατώθηκαν.

— Ἦρθε νὰ μᾶς χαλάσῃ τὴ σειρά καὶ τὴν τάξῃ!..

— Καὶ νὰ μᾶς βάλῃ διχόνοιες...

— Ἐμεῖς περνούσαμε ἀγαπημένα...

— Μαύρη ἀγάπη!.. συλλογίστηκε τὸ γέρικο φαρμαλίτικο κανό.

— Νὰ φύγῃ! νὰ φύγῃ!..

— Θὰ μᾶς κόψῃ τὶς ἄγκυρες!..

— Ἐ ψίτ! κύριος μὲ τὸν ἔλικα!.. φώναξε μιὰ βαρκούλα, ποῦ ἔμοιαζε σὰ χαμίνι. Καλύτερα μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε νὰ κόψῃς τὴ δική σου τὴν ἄγκυρα πάρα τὶς δικές μας...

Τὸ βαπόρι ἔκαμε μιὰ μικρὴ στροφὴ καταπάνω τῆς σὰ νὰ δοκίμαζε νὰ τῆς τραβήξῃ ἓνα μπάτσο. Ὅλα τὰ καΐκια συνταράχτηκαν ἔτοιμα γιὰ καυγά. Ἄλλο τραβήχτηκε σὰν γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ πόστο. Ἄλλο ἔσκυψε σάμπως νάθιλε νὰ βγάλῃ ἄρματα. Χίλια στόματα ἔβριζαν τὸν καπετάνιο τοῦ βαποριοῦ. Ὅλο τὸ λιμάνι βούρκωσε σὰν ἀπὸ χολή.

— Πῶ! πῶ! Θὰ σκοτωθοῦν! ξεφώνισαν κάποιες ξεμαλλιασμένες γυναῖκες ἀπὸ τὰ χαμόσπιτα ὀλόγυρα τοῦ μῶλου Ἐνας χωροφύλακας σφύριζε σπαραχτικά.

Τὸ βίντσι τραβοῦσε, ὄλο τραβοῦσε. Ὁ καπετάνιος βλαστήμαγε. Τὸ βαπόρι ἔτρεμε κι' αὐτὸ ἀπ' τὸ θυμὸ του.

— Νὰ μάσουμε τὶς ἄγκυρές μας, θὰ μᾶς τὶς κόψῃ! εἶπε λαβατωμένο τὸ δειλὸ καΐκι.

— Ὅχι! ὄχι! Αὐτὸ εἶνε προδοσία!.. εἶπαν τὰ περισσότερα καΐκια.

— Φτοῦ σου, χλεμπονιασμένο! ἔβρισε κάποιο κουτσαβάκι κοκκανὸ κυτίζοντας ἄγρια τὸ κίτρινο καΐκι.

Σὲ λίγο: Ἄλλες καδένες τῶν καϊκιῶν κόπηκαν, ἄλλες ξέμπλεξαν, τὸ βαπόρι πῆρε ἀπάνω τὴν ἄγκυρά του κ' ἔκανε μπρός. Μὰ τὴν ὥρα, ποῦ ξεκινούσε, μιὰ πεισματάρικη, μιὰ κακιὰ βαρκούλα ἀπόλυσε τὸ κουπὶ τῆς ἀπειλητικὰ καταπίνωτου καὶ τὸ κουπὶ σὰ νᾶχε τὴν κακία τῆς τιμόνι, τραβήξε ἴσα

νά μπλεχτῆ στὸν ἔλικα! Μὲ δυὸ χτύπους τῶν φτερῶν του τῶκαμε κομμάτια...

Ἡ βάρκα ἀποτραβήχτηκε τρομαγμένη κι' ἀντὶ νὰ βουλιάξῃ κάνοντάς του κακό, καθὼς φοβέριζε τὴ νύχτα, ἔκλαιγε τώρα, μὲ τὸν ὄρφανό της τὸ σκαρμό, ὑστερικά κι' ἀσυγκράτητα:

— Κουπί μου!.. κουπάκι μου!.. πάλευες μὲ τὰ κύματα χιλιάδες καὶ χιλιάδες χρόνια!..

Τὰ καΐκια, ξενειρισμένα, ντροπιασμένα, παρακαλοῦσαν τὸ γέρο - βυθὸ νὰ τοὺς ξαναδώσῃ τὶς κομμένες ἄγκυρες. Κ' ἐκεῖνος, ὅλος ἀναστατωμένος, κατάθολος ἀπ' τὴν ὀργή, ὄχι μόνο, παρὰ καὶ τοὺς ἔταξε νὰ τιμωρήσῃ αὐτὸς τὸ βάρβαρο πλεύσιμο... Καὶ τὸ βράδυ καθὼς ξανάμπαινε τὸ βαπόρι στὸ λιμάνι, ὁ γέρο - βυθὸς ἀνασήκωσε λίγο τὴν πλάτη ἐκεῖ κατὰ τὴ μπούκα καὶ τὸ βαπόρι κόλλησε!.. Χαρὲς τὰ καΐκια τὰ κουτὰ κ' οἱ ξεμωραμένοι Κούκοι κι' ὁ Περίτοιχος τοῦ μώλου ὁ ξεμυαλιάρης. — «Σὰ θέλει ξαναμπαίνει ἐδῶ μέσα!..»

Μὰ νὰ ἰδῆτε, πὺ σὲ λίγες μέρες ἔφτασε μιὰ μεγάλη φαγάνα κι' ἄρχισε νὰ σκάβῃ καὶ νὰ τρώῃ ἀλύπητα τοῦ γέρο - βυθοῦ τὰ σωθικά!

Ὅσο περνάει ὁ καιρὸς τόσο τὰ χάνουν ἀπ' τὴν ἀπελπισία τους, τὰ δόλια τὰ καΐκια. Βουβὰ κυτᾶζουν τῶνα τᾶλλο. Οἱ καρίνες τους χορτάρισαν, ἔπιασαν στρεΐδια. Γιατί νὰ τὶς παλαμίσουν;.. Οἱ ἀντένες μούδιασιν ἀπ' τὸ δέσιμο τῶν πανιῶν. Πουρὶ πιάσανε οἱ ἄγκυρες στ' ἀσάλευτα νερά.

— Ἐλάτε νὰ ψαρέψετε καὶ σεῖς! εἰρωνικά τοὺς λέει κάθε τόσο ἡ ἀνεμότρατα. Μὰ δυὸ - τρεῖς γαίτες τὴν ἄκουσαν κ' ἔγιναν πειὰ γιὰ πάντα τρατοπούλες.

— Τὸ δικό μου τὸ ψωμί ζηλέψατε; γκρινιάζει τώρα στὰ σοβαρὰ ἢ ξεβαμμένη τράτα. Καὶ τί ξέρετε σεῖς ἀπὸ ψαρική;.. Θὰ χαλάσετε ὅλο τὸ γόνιο τῶν ψαριῶν μὲ τὰ παλιοδίχτυα σας. Πρέπει νὰ σᾶς ἐμποδίσουν!..

Μὰ οἱ ἀνήξερές γαίτες εἶχανε κάτι ψαριὲς ζηλευτικές. Κόφες μπαρπούνια φέρνουν κάθε αὐγή. «Σώπα καὶ θὰ μᾶς ἔβγη σὲ καλὸ αὐτὸ πῶγινε!» λένε κρυφὰ μεταξὺ τους τὴν

ώρα, πού ξεπλένονται ἀπ' τὰ λέπια. «Κανείς δὲν ξέρει ποτὲ τὸ τυχερό του».

Ναί, ὅμως ἡ κόκκινη πάσσαρα πῆγε καὶ πουλήθηκε πρώτη - πρώτη σ' ἄλλο λιμάνι. Κι ἄλλα δυὸ - τρία πανάκια. Τὸ πειὸ γέρικο, τὸ λευκὸ καΐκι, τὸ τραβήξαν ἔξω στὴν ἀκρογιαλιά καὶ τὸ πούλησαν ξύλο μὲ τὴν ὀκᾶ. Τ' ἄλλα τὰ καΐκια πεινοῦν. Ἀπόμειναν δεμένα κι' ἀχρείαστα. Κι' ἂν καμμιά φορὰ δουλέψουν, πάλι χωρὶς ἀπολαβή. Τόσα στόματα...

— Θὰ ἐκδικηθῶ κι' ἄς γίνω κομμάτια! εἶπε μιὰ μέρα ἄγριεμένο τὸ μαῦρο κανό. Χαμένο καὶ χαμένο εἶμαι...

— Ἐγὼ νὰ σὲ βοηθήσω... ψιθύρισε ἀπ' τὸ παραθυράκι τοῦ ὁ Δεξις Κοῦκος.

Καὶ μιὰ μέρα, πού φουσοῦσε λυσσασμένη ὄστρια, συναπαντιῶνται σιῆ μποῦκα τοῦ λιμανιοῦ τὸ βαπόρι μὲ τὸν ἔλικα καὶ τὸ μαῦρο κανό μὲ τὸ κάτασπρο πανί. Ἀπάνω του!

Στριβεὶ τὸ βαπόρι ἀπότομα γιὰ νὰ μὴ μεσοκόψη μὲ τὴν πλῶρη του τὸ μαῦρο κανό, ἔτοιμος ἀπὸ κεῖ ὁ Δεξις Κοῦκος — τοῦ σπάζει τὰ πλευρά. Πάλι ἀπότομα τραβιέται καταμπρὸς τὸ βαπόρι — σπάζει τὰ ξάρτια, κομματιάζει μὲ τὸ μπαστοῦνι του τὸ πανί τοῦ κανοῦ. Τρακάρουν. Τριξίματα, σουρίγματα, φωνές, χαλασμός. Καὶ λίγοι κόμποι αἶμα στάζουν ἐκεῖ δὴ στὴ θάλασσα. Τὸ πειὸ ἀθῶο ναυτόπουλο ἔχει χτυπηθῆ κατακέφαλα.

Αἶ τώρα πειὰ τέλειωσε! Πρέπει νὰ φύγη τὸ βαπόρι! Δὲ χωράει ἐδῶ μέσα! Δὲ μπορεῖ νὰ κυβερνηθῆ! Μᾶς κατασκότωσε!.. Καΐκια καὶ μῶλος καὶ κοῦκοι καὶ τάπιες ἐπανάστατοῦν. «Νὰ φύγη νὰ φύγη!» «Ἡ ἐμεῖς ἢ αὐτό!»

— Σωπάτε καὶ θὰ τὸ ξεμλήξουμε! φωνάζει χαρούμενα ἡ πράσινη, πεταχτὴ πάσσαρα, τρίβοντας τὰ ξάρτια της.

— Καΐκια μου, καϊκάκια μου, πιᾶστε χορὸ καὶ θὰ μείνουμε μοναχοί, ὅπως ξαναείμαστε χιλιάδες χρόνια!.. λέει πειὸ χαρούμενος ὁ Δεξις Κοῦκος.

— Τώρα θὰ ξανάρθουν οἱ Γοργόνες κ' οἱ Νεράιδες, τὰ στοιχεῖά μας τὰ καλά!.. λέει γελαστός ὁ Ἀριστερὸς Κοῦκος ὁ ἐτοιμόρροπος, πού εἶχε χρόνια νὰ βγάλη μιλιὰ.

— Θα ξαναγεμίσω παχειὰ μούτελη καθὼς πρῶτα! συλλογίεται ὁ κατασκαμμένος γέρο - βυθός.

— Ποτὲ δὲ σώνεται ἡ ἐλπίδα!.. στοχάζεται ἡ ὁμορφὴ ψηλὴ Τάπια κ' εἶναι πειὸ ἀπελπισμένη ἀκόμα κι' ἀπ' τὸ μαῦρο τὸ κανό, ποὺ κλαίει ἀπαρηγόρητα τὸ κομματιασμένο του τὸ πανί.

— Πανί μου, πανάκι μου, χιλιάδες χρόνια πάλευες μὲ τοὺς ἀνέμους!..

Τὸ βαπόρι σοβαρό, περήφανο, ἀμίλητο γιατρεύει τὰ σπασμένα του πλευρὰ καὶ δὲν καταδέχεται ν' ἀπαντήσῃ οὔτε στὰ κουτσοκάϊκα, οὔτε στὸν καυχησιάρη Δεξι - Κούκο, ποὺ τοῦ φωνάζει ἀπ' ἀντίκρου:

— Δὲν εἶμαι κουλὶ νὰ μὲ σπάσῃς οὔτε πανὶ νὰ μὲ σκίσῃς! Σκύβε νὰ μὲ προσκυνᾷς ἂν θέλῃς τὸ καλό σου.

Μὰ νὰ ἰδῆτε, ποὺ σὲ λίγες ἡμέρες ἦρθαν μηχανικοὶ καὶ μέτρησαν τὰ μουράγια καὶ τὶς τάπιες καὶ τὸν περιγύρο τοῦ μώλου καὶ τοὺς κούκους τῆς μπούκας! Καὶ νὰ ἰδῆτε ἀκόμα, ποὺ ἦρθαν ἐργάτες κι' ἄρχισαν μὲ κασμάδες καὶ μὲ φουρνέλλα νὰ γκρεμίζουν τὰ κάστρα καὶ τοὺς κούκους, ἀνοίγοντας στὴ θέση τοὺς ἕνα πλατὺ καινούργιο λιμάνι.

— Ποτὲ δὲν τὸ φανταζόμουν, πὼς εἶνε τόσο δυνατὸς ὁ χτύπος τοῦ ἔλικα!.. εἶπε στὸν ἑαυτὸ τῆς ἡ ὁμορφὴ θαλασσινὴ Τάπια, ἡ μόνη ἀπειραχὶ ὡς τὴν ὥρα ἀπὸ τὶς κατοικίες τῶν παλιῶν Στοιχειῶν. Οὔτε Δόγηδες, οὔτε Σουλτάνοι, οὔτε ὁ Δόγης τῶν Δόγηδων κι' ὁ Σουλτάνος τῶν Σουλτάνων, ὁ Χρόνος, οὔτ' ἐσύ, Χρόνε, μπόρεσες νὰ κάμῃς τόσο κακό!..

Τὰ καΐκια σάσισαν ἀπ' τὴν καταστροφή, ποὺ γίνεται τριγύρω τους, κι' ὅπως ἀπόμειναν ἀμίλητα κανένα τους δὲν ξέρεי τί συλλογίζονται τᾶλλα. Μὰ εἶνε βέβαιο πὼς ὅλα τους πόνεσαν τὸν ἴδιο πόνο, ὅταν εἶδαν νὰ γκρεμίζεται σωρὸς ἀπὸ μαῦρες πέτρες ὁ Κούκος ὁ Δεξις ὁ περήφανος, ποὺ ἦταν, ἀλήθεια, βέρος ἄρχοντας βενετσάνος... Ὅμως τὸ μαῦρο τὸ κανὸ δέθηκε μιὰ μέρα σκυρτὸ καὶ ταπεινωμένο, ξυλάρμενο, πίσω ἀπ' τὸ βαπόρι καὶ ταξίδεψε μακρὰ. Ὅταν ξαναγύρισε μὲ τὸν καιρὸ — μοναχὸ του — στὸ καινούργιο

τὸ λιμάνι τὸ πασίχαρο, εἶχε κι' αὐτὸ — τὸ κανὸ τὸ μαῦρο!
— ἕναν μικρὸν ἔλικα κάτω ἀπὸ τὸ τιμόνι!

— Δὲν ἔπρεπε ν' ἀλλαξοπιστήσης, τοῦ φώναξε περιπαιχτικά ἡ ἀνεμότρατα.

— Σώπα, δύστηχη, κ' ἐκεῖ πού πῆγα, εἶδα πὼς καὶ τὸ ψάρεμα γίνεται μὲ βαπόρια ...

Ἐπειτα τὸ μαῦρο κανὸ γύρισε κ' εἶδε περίλυπα τὴν παλιά, τὴν ὄμορφη καὶ σοφὴ Τάπια, νὰ στέκεται ἀκόμα ὀλόρθη, ὅπως καὶ τότε, στὴν ἄκρη στὴ θάλασσα καὶ νὰ κυτᾶζῃ ἀνοιχτὰ τὸ πέλαγο καὶ ψηλὰ τὸν οὐρανό. Παραξενεύτηκε.

— Ἐβαλες κ' ἐσὺ ἔλικα;! τὴ ρώτησε μὲ πρωτάκουστη βλακεία.

Μὰ ἡ Τάπια, ἡ ὄμορφη καὶ παράμερη Τάπια, πού δὲ χρησίμευε ποτὲ σὲ τίποτα καὶ μόνο τὴν ὀμορφιά της μεγαλώνει μέσ' στὰ κύματα καὶ καθρεφτίζει μέσ' στὴ γαλήνη, ἡ Τάπια δὲν ἀπάντησε καθόλου, γιατί ἀκόμα δὲν ἔνοιωσε οὔτε ἡ ἴδια γιὰ ποιὸ σκοπὸ δὲν τὴν ἔχουν γκρεμίση κι' αὐτὴ παρὰ τὴν ἄφησαν ὀλόρθη στὴν ἄκρη στὴ θάλασσα — νὰ κυτᾶζῃ ἀνοιχτὰ στὸ πέλαγο καὶ ψηλὰ στὸν οὐρανό ...

Ναύπακτος

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

Κοῦκος = Σκοπιά. Τάπια = Πύργος. Μεντένια = Ἐπάλξεις.

